

Paradís blau, infern blau

SEBASTIÀ ROIG

L'estiu de 1935, la periodista Nancy Johnstone va obrir a Tossa de Mar el primer hotel de la Costa Brava per a turistes estrangers. L'hotel l'havia dissenyat Fritz Marcus, un arquitecte d'origen jueu, que havia fugit d'Alemanya i subsistia fent de barman a l'indret més bell del món.

Johnstone va recollir les seves vivències catalanes en els dos volums que formen el llibre *Un hotel a la costa*. Els textos mostren el hiatus descendent que va des dels dies lluminosos d'aquell

paradís cosmopolita, on residien Marc Chagall, André Masson o Dora Maar, fins a l'infern dels bombardejos i la foscor abrupta de l'exili i els camps de concentració.

Aquesta Tossa bigarrada i d'aires europeus va saltar pels aires amb la Guerra Civil. I el franquisme triomfant es va encarregar de demonitzar el seu record, igual que va fer amb totes les conquestes socials i culturals, de caire avançat, que havien nascut abans d'aquell juliol demolidor.

Una prova? El retrat devastador del nostre primer turisme internacional, perpetrat per Enrique Descayre, el 1941, a les pàgines d'El Pirineo: "La República permetió que la villa de Tossa fuera asaltada por el judaismo internacional y convertida en campo de todas sus experiencias y sandeces. En verano se citaban en Tossa los artistas (?) que con unos metros de tela y unos cuantos pinceles, disimulaban la práctica del nudismo, inmoralidad que cometían de manera impune y vergonzosa"É l'home es va quedar tan ample.

L'encefalograma dels propagandistes del règim era més planer que un llenguado. Però per capgirar els estereotips negatius dels turistes amb què ens bombardejaven, encara haurien de passar dues dècades.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/09/14/paradis-blau-infern-blau/514895.html?utm_source=rss